

ТЕПЕР

Денце пляшки шампанського лунко вдаряє по мarmуровій стільниці кухонного столу, змушуючи мене здригнутися. Дивлюся на Джека, сподіваючись, що він не помітив, як страшенно я нервуюся. Він перехоплює мій погляд і всміхається.

— Просто чудово, — каже лагідно.

Узявши за руку, він веде мене до гостей. У холі я бачу квітучу лілею, що її принесли в подарунок Діана з Адамом. Вона така прекрасна, така рожева. Потайки сподіваюся, що Джек посадить квітку в саду в такому місці, що я зможу милуватися нею з вікна своєї спальні. Сама лише думка про сад — і сльози підступають до очей. Рвучко ковтаю їх. Сьогодні ввечері на кін поставлено стільки, що мені конче треба зосередитися на тому, що відбувається тут і зараз.

У вітальні за стилізованими під давнину камінними гратками палахкотить рівне полум'я. Попри те що вже майже середина березня, повітря ще зимне, а Джек хоче, щоб наші гости почувалися якомога затишніше.

— У тебе чудовий будинок, Джеку, — захоплено каже Руфус. — Як гадаєш, Естер?

Поки що вони обоє для мене незнайомці. Руфус та Естер щойно перебралися до цих країв. Сьогодні ввечері зустрічаємося уперше, і це змушує мене дедалі більше нервуватися. Але я не можу дозволити

собі підвести Джека, тому квапливо всміхаюся, благаючи Бога, щоб я їм сподобалася. Усмішки у відповідь від Естер годі й сподіватися, тож вердикт щодо нас, схоже, поки що відкладено. Утім, це й зрозуміло. Відколи вона приєдналася до нашої компанії десь близько місяця тому, їй уже всі вуха продзижчали про Грэйс Енджел — дружину талановитого адвоката Джека Енджела. Ту саму Грэйс, яка є чудовим прикладом жінки, у якої ідеальне геть усе: будинок, чоловік, життя. На місці Естер я б також поставилася до себе з підозрою.

В очі впадає коробка дорогих цукерок, яку наша гостя щойно витягла із сумки, і я відчуваю миттєве радісне захоплення. Аби завадити їй віддати ласощі Джекові, я звільна підходжу до Естер, і вона автоматично простягає мені коробку.

— Які чудові! — кажу вдячно, ставлячи цукерки на кавовий столик. — Повернемось до них трохи згодом, коли питимемо каву.

Естер мене інтригує. Вона цілковита протилежність Діани: висока, білява, струнка й неговірка. Це перша людина, яка, щойно потрапивши до нашого котеджу, не почала розводитися про те, який він чудовий, і вже за це її можна поважати.

Джек наполіг на тому, що сам обере для нас будинок — це, мовляв, буде весільний подарунок. Тож я вперше побачила наше нове житло лише після повернення з весільної подорожі. І хоча чоловік казав, що котедж буде для нас просто ідеальним, збагнула я, що саме він має на увазі, тільки коли вперше сюди потрапила. Ми живемо на околиці села, на відчепі, тож Джек здобув омріяну приватність, а заразом і найгарніший будинок у Спринг-Ітоні. І найбезпечніший. У нас складна система сигналізації, а вікна на першому поверсі забрані сталевими віконницями. Те, що вони зачинені серед білого дня, може здатися дивним, але всім цікавим Джек пояснює, що з його фахом безпека має першочергове значення.

На стінах у нас чимало картин, але всіх зазвичай приваблює величезне полотно в ясно-червоних кольорах, яке висить над каміном.

Діана й Адам бачили його й раніше, але зараз вони знову підходять роздивитися картину. Руфус приєднується до них, а Естер влаштовується на одному з обтягнутих кремовою шкірою диванів.

— Яке диво! — каже Руфус, захоплено споглядаючи сотні кріхітних цяток, з яких складається зображення.

— Вона називається «Світлячки», — мовить Джек, знімаючи мюзле¹ з пляшки шампанського.

— Ніколи не бачив нічого схожого.

— Її намалювала Грейс, — пояснює Руфусові Діана. — Неймовірно, правда?

— У Грейс є й інші картини. — Джек відкорковує пляшку, і шампанське вистрілює тихенько й ніжно. — Далебі, вони надзвичайні.

— Іде ж вони? — зацікавлено роззирається Руфус.

— Та десь розвішані по будинку.

— Джек хоче сам милуватися своїм скарбом, — жартує Адам.

— Не сам, а разом із Грейс, — усміхається мені чоловік. — Удвох.

Чи не так, серденько? Це наша з тобою таємниця.

— Так, авжеж, — погоджується, відвертаючись.

Ми вмощуємося на канапі обабіч Естер, і Діана захоплено скрикує, коли Джек розливає шампанське по високих келихах.

— То якти зараз почуваєшся? Краще? — питає вона, повертаючись до мене. — Грейс учора не змогла вибратися зі мною на обід, бо нездужала, — пояснює вона Естер.

— Проста мігрень, — заперечую я.

— На жаль, Грейс часто від них потерпає. — Джек співчутливо дивиться на мене. — Але, дякувати Богу, напади в неї нетривалі.

— Менше з тим, зустрітися ти відмовляєшся вже вдруге, — допрікає Діана.

¹ Мюзле — дротяний каркас-вуздечка на корку пляшки шампанського.
(Тут і далі прим. пер.)

— Мені так ніяково, — вибачаюся я.

— Ну, принаймні, ти не забула про нашу домовленість, як переднього разу, — каже вона ущипливо. — Слухай, а може, надлежимо наступної п'ятниці? Грейс, ти як, вільна? Жодних записів до стоматолога, про які ти згадаєш останньої миті?

— Жодних. І, сподіваюся, жодної мігрені.

— А ти? Приєднаєшся до нас? — звертається Діана до Естер. — Тільки зустріньмося в місті, бо я працюватиму. Можемо посидіти в якомусь ресторані.

— Дякую, за любки. — Вона скидає погляд на мене. Мабуть, хоче переконатися, що я не заперечую проти її присутності на зустрічі. І, всміхаючись у відповідь Естер, я почиваюся винною, бо вже знаю, що жодної зустрічі не буде.

Джек просить уваги й виголошує тост за Естер і Руфуса, вітаючи їх у наших краях. Салютую келихом і відсьорбую шампанське. Бульбашки лоскочуть губи, і я відчуваю раптовий спалах щастя. Щосили намагаюся втримати це відчуття, але воно зникає так само швидко, як і з'явилося.

Озираюся на Джека, який жваво обговорює щось із Руфусом. Мій чоловік та Адам перетнулися з ним у голльф-клубі кілька тижнів тому й запропонували новому знайомцеві пограти. Переконавшись, що грає Руфус чудово, — але все ж таки недостатньо чудово, щоб перемогти його самого, — Джек запросив їх з Естер на вечерю. Спостерігаючи за чоловіками, розумію, що Джек поставив собі на меті завоювати Руфусову прихильність. А отже, мені конче потрібно сподобатися Естер. Утім, це завдання не злегких: вона не так швидко захоплюється, як Діана, з нею набагато складніше.

Вибачившись перед присутніми, я йду до кухні, аби принести канапе й зробити останні приготування до обіду. Етикет, що його так педантично дотримується Джек, забороняє надовго лишати гостей на самоті. Тож я швидко збиваю заздалегідь підготовані білки